

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3 De quibus rebus oblationes fieri debeant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

vi sacrificatio, ablu-
tio, & azyma, que
significant deuoto-
mædiæ, syn-
cretismam, & ne-
cessitatem, aut sim-
plicem
terrenam, ut puri-
ficatio possit partum
quam ad afflictionem
tumangressus Eccle-
siae oblationes, li-
cet non posint, non
meritis coram non;
ut ab Ecclesia
& fuit. Hec
autem esse de me-
nstris authoris imme-
nis in 3. sententia di-
cuntur. Et in 4.
dicitur, tam distinet,
quodque 2. articulo 5.
excellit 1. quam
diffinit 1. quodque 2.
articulo 1. qualitatem
3. Et in 3. parte
quodque 2. articulo 5.
Et se falatur dia-
ctica differentia inter
judiciale & cere-
monialia, quod audi-
ciam omnia possint
alium: coram
Ia vero nec omnia
proprie, nec princi-
pia, sed quodam
tum, communia,
& secundaria assumi
possunt.

In responsione ad
quod terminus ar-
tiq. videtur quod non
ad rem, sed apparentia
reficit ratio
dicens, quare sacer-
dos non debet priua-
re sacramento nega-
re, ut debitas obla-
tiones faciat. Unde
faciat sacramento exige.
Oportet enim fan-
tosis ab his, qui foris
sunt, testimonium ha-
bere. Si tamen nega-
re, per paucum pecca-
tum, non effet fecu-
lum uteraten simo-
nacum: ultraparet ta-
men sibi superioris
misdificacionem, ad
quem spectat priu-
ato sacramenti pro-
prio causa.

Sed tunc insurgit
obligatio, quid faciet
sacerdos in tali casu?
Si ministrat sacra-
mentum existenti in
peccato mortali, pec-
cari si non ministrat,
peccaverit ergo per-
plaus.

Ad hoc dicitur, quod
sacerdos debeat chari-
tate monere homi-
num non reditent
debet oblationes, &
ut latens sit paratus
confidere conscientia
sue luxa boni vi-
tium arbitrium.
Et si quidem con-
fident, potest illi iam in
bono statim per hoc

RESPON. Dicendum, quod sacer-
dos quodammodo constituirit
sequelet, & medius inter popu-
li, & Deum, sicut de Moyse legi-
tur Deut. 5, & ideo ad eum per-
nit diuina dogmata, & sacramen-
ta exhibere populo: & iterum ea,
qua sunt populi, puta, preces, &
sacrificia, & oblationes per eum
Domino debent exhiberi, secun-
dum illud Apost. ad Hebr. 5. Om-
nis pontifex ex hominibus assu-
mptus, pro hominibus constituitur
in his, que sunt ad Deum, ut offre-
rat dona, & sacrificia pro pecca-
tis. Et ideo oblationes, qua a po-
pulo Deo exhibentur, ad sacerdo-
tes pertinent non solum, ut eas in
suis usus conuantur, uerum etiam
ut fideliter eas dispensent, partim
quidem expendendo eas in his,
qua pertinent ad cultum diuinum:
partim uero in his qua pertinent
ad proprium iuctum: quia qui al-
tari deferunt, cum altari partici-
pat, ut dicitur 1. ad Corinth. 9.
partime etiam in usus pauperum,
qui sunt, quantum fieri potest,
de rebus Ecclesiæ sustentandi: quia
& Dominus in usum pauperum
loculos habebat, ut Hierony. * dicit
super Matthæum.

AD PRIMUM ergo dicendum,
quod ea que pauperibus dantur,
sicut non propriæ sunt sacrificia,
dicitur tamen sacrificia, inquan-
tum eis dantur propter Deum: ita
etiam secundum eandem rationem
oblationes dici possunt, tñ non
propriæ dictæ, quia non immedia-
te Deo offerunt. Oblationes ve-
ro proprie dictæ in usum pauperum
cedunt, non per dispensatio-
nem offerentium, sed per dispen-
sationem sacerdotum.

AD SECUNDUM dicendum, quod mo-
nachii, sive alii religiosi pñt obla-
tiones recipere tripliciter. Vno
mo, sicut pauperes pñ dispensatio-
nem sacerdotum, uel ordinacionem
Ecclesiæ. Alio mo, si sint ministri
altaris: & tunc possit accipere obla-
tiones sponte oblatas. Tertio
modo, si parochia sint eorum: &
tunc ex debito possunt accipere
oblationes tam Ecclesiæ rectores.

AD TERTIUM dicendum, quod obla-
tiones possunt fuerint consecratae,
non possunt cedere in usum lai-
corum, sicut uasa, & uelutimenta
sacra: & hoc modo intelligitur di-
ctum * Damasi Papæ. Illa uero,
qua non sunt consecratae, possunt
in usum laicorum cedere ex dispe-
nsatione sacerdotum sive per modū
donationis, sive per modū
uenditionis.

ARTICVLVS III.
Vtrum homo possit oblationes facere de
omnibus rebus licite possessis.

AD TERTIUM sic proceditur.
Videtur, quod non possit homo
oblationes facere de omnibus re-
bus licite possessis: Quia finiuera
humana, rupiter facit meretrix
in hoc, quod est meretrix, non tñ tur-
piter accipit, & ita licite possidet:
sed non licet de ea facere oblatio-
nes, fin illud Deute. 23. Non offe-
res mercede prostibuli in domo
dñi Dei tui, ergo non licet facere
oblationes de oibüs licite possessis.

* 2 Præt. Ibidem prohibetur, quod
premium canis non offeratur in do-
mo Dei: sed manifestum est, quod pñ
canis iustè venditi, iustè posside-
tur, ergo non licet de omnibus iu-
stè possessis oblationem facere.

* 3 Præt. Malac. 1. dicitur: Si offera-
tis claudum, & languidum, nōne
malum est: sed claudum, & langui-
dum est animal iustè possessum:
ergo uiderit, quod non de omni
iustè possesso possit oblationi fieri.

SED CONTRA est, quod dñ Proue.
Honora dominum Deum tuū
de tua substantia: ad substantiam
autem hominis pertinet quicq
iustè possidet, ergo de omnibus
iustè possessis potest fieri oblatio-

nes.

RESP. Dicendum, quod sicut Au-
dit in libro, * de uerbis domini.
Si deprendaueris aliquem inuali-
dum, & de spoliis eius dares aliquid
iudicisi pro te iudicare, tanta uis
est iustitia, ut ibi displiceret.
Non est talis Deus tuus, qualis
non debes esse nec tu. Et ideo di-
citur Eccle. 3. 4. Immolantis ex ini-
quo oblatio est maculata. Vnde
pater, quod de iniuste acquistis,
& possessis non potest oblatio fie-
ri. In ueteri aut lege, in qua figura
seruiebatur quædam pñ significa-
tionem reputabant immunda,
qua offerre non licebat: sed in le-
ge noua omnis creatura Dei re-
putatur munda, ut dicitur ad Titu-
1. Et ideo quantum est de se, de
quolibet licite possesso potest ob-
latio fieri. Per accidentem aut cõtin-
git, quod de aliquo licite possesso ob-
latio fieri non potest, si vergat
in detrimentum alterius, ut si fi-
lius aliquis offerat Deo id, unde
debet patrem nutritre, quod Domini-
nus improbat Matth. 15. Vel pñ
scandalum, uel propter contem-
platum, uel aliquid aliud hñmōi.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod in ueteri lege pro-
hibebatur oblatio de mercede prostibuli propter
immunditiam: in noua autem lege propter scandalum,
ne uideatur Ecclesia fauere peccato, si de lucro
peccati oblationem recipiat.

Secunda Secunda S. Thoma. CC 5 Super

existenti ministrare
sacramenta. Si non
conferenter, protesta-
ri coram aliis debet,
quod non proprieta
quia ad eum peniten-
tia debent oblationes,
sed quia ille non
est paraus conscientia
fure confidere, negar
ei sacramenta, donec
superiori consuleat,
& sic debet denunciare
periori. Et interim
non tamquam index,
sed tamquam deu-
tans participare in
peccato mortali cu-
illo, negare sacra-
menta. Non remane-
re perplexus, nec
opere eum ultra-
re sibi superioris por-
tentarem.

* Super Questioni
etiam quædam sexta cap-
Articulum ter-
tium.

ARTICVLVS 3. evide-
tum quodque 3. articulo fe-
cundo, aduerte in re-
sponsione ad tertium,
quod triplex ratio li-
cite oblationis ani-
malium ceci, aut clau-
di: sic distinguuntur,
quod prima penes
improportionem ob-
latæ rei ad sacrificium:
secunda penes hoc:
quod res ipsa con-
tempnabilis contem-
plicem redirent di-
uimum cultum: ter-
tiap snoti vinculum ac eundit. Pro-
pter primam namq
non hæc unum ac-
tum, aut farinam
quasi corruptam of-
ferre pro sacrificio
Eucharistie: quonia
immaculata facili-
cio sola immaculata
materia proportiona-
ta est. Propter secun-
dum, uetus con-
cubinum non debet,
ubi sunt co-
gnitæ in sacras tran-
suerentes. Propter
tertium, qui uomit ui-
tulum, non fauiscat,
si infirmum of-
feret quia uotum intel-
ligitur de uiuilo in
bono statu. Vbi ergo
qualem habet rem
Deo quis offerit, &
nihil horum inconve-
nientium sequitur, de
ne facit.

Sermo. 35.
ante media
tom. 10.

D. 937.

QVAEST. LXXXVI.

TSuper Quaestio
octava sexta. Ar-
ticulum quartum.

AD SECUNDUM dicendum, quod canis est in legem, reputabatur animal immundum. Alia tamen animalia in munda redimebantur, & corum pretium poterat offerri, si illud Leu. v. l. Si immundum animal est, reddimet qui obtulerit: sed canis nec offerebatur, nec redimebatur, tamen quia idolatria canibus utebantur in sacrificiis idolorum: tum etiam quia significant rapacitatem de qua non potest fieri oblatio: sed haec prohibito censitat in noua lege.

AD TERTIUM dicendum, quod oblationis animalis cæci, vel claudi reddebatur illicita tripliciter. Uno modo, ratione eius, ad quod offerrebatur. Vnde de Malach. i. Si offeratis cæcum ad immolandum, nonne malum est: sacrificia autem oportebat esse immaculata. Secundum, ex contemptu. Vnde ibidem subditur: Vos poluitis nomen meum in eo, quod dicitis. Mensa domini contamnata est: & quod supponitur, contemptibile est. Tertio modo, ex nono praecedenti, ex quo obligatur homo, ut integrum reddat, quod noluit. Vnde ibidem subditur: Maledictus dolosus qui habet in grege suo masculum, & uotum faciens immolat debilem dominum. Et hec caula manent in lege noua, quibus tamen censantibus non est illicitum.

ARTICVLVS III.

Vtrum ad primicias soluendas homines
teneantur.

AD QVARTVM sic proceditur. Videtur, quod ad primicias soluendas homines non teneantur: quia Exod. i. 3. datalege primogenitorum subditur. Erit quasi signum in manu tua, & ita videtur esse præceptum ceremoniale: sed præcepta ceremonialia non sunt feruenda in lege noua. Ergo neque primicias sunt soluenda.

Pl. 2. Præt. Primitias offerabantur domino pro speciali beneficio illi populo exhibito. Vnde de Deut. 26. Tollis de cunctis frugibus tuis primicias, accedesque ad sacerdotem qui fuerit in diebus illis, & dices ad eum. Profiteor hodie, coram domino Deo tuo, quod ingressus sum terram, pro qua iurauit patribus nostris, ut daret eam nobis. ergo aliae nationes non tenentur ad primicias soluendas.

Pl. 3. Præt. Illud, ad quod aliquis tenetur, debet esse determinatum: sed non inuenitur nec in noua lege, nec in veteri determinata qualitas primitarum. ergo ad eas soluendas non tenentur homines ex necessitate.

SED CONTRA est, quod de 16. q. 7.

16. q. 7. c. de-
cimas.

Oportet decimas, & primicias, quas iure sacerdotum esse sanctas, ab omni populo accipere.

RESPON. Dicendum, quod primicias ad quoddam genus oblationis pertinent: quia Deo exhibent cum quadam profissione, ut hi Deuter.

25. Vnde & ibidem subditur. Sulcipiens sacerdos carthaginum, sacerdoti, de manu eius qui defecit primicias, ponat ante altare domini Dei tui. Et postea mactetur ei, & dicatur. Idcirco nunc offero primicias frumentum terra, quas dominus dedit mihi.

GOfferebatur autem primicias ex specie caula, sive in recognitionem diuinorum beneficiorum, quasi aliquis profiteatur se a Deo fructus terre percipere: & iuste teneri ad aliqd de honore Deo exhibendu, si illud.

1. Paralip. ult. Quae de manu tua accepimus, dedimus tibi. Et quia Deo debemus exhibere id, quod præcipuum est, ideo primicias, quae præcipuum aliqd de fructibus, præceptu fuit Deo offerre. Ergo sacerdos constitutus pro populo in his quae sunt ad Deum, ideo

primicias oblatas a populo in usum sacerdotum cedebant. Vnde de N. 18. Locutus est dominus aaron.

Ecce, dedi tibi custodiam primariam mearum. Pertinet autem ius naturale, ut homo ex rebus fibi dat a Deo, aliquid exhibeat ad eius honorum: sed quod talibus plenis exhibeat, aut de primis fructibus, aut in ratiō quātitate, hoc quidem fuit in veteri lege iure diuino determinatum: in noua autem lege definit per determinationem Ecclesiæ, ex qua hoīes obligantur, ut primicias soluant si mactetur patre, & indigentiam ministroru Ecclesiæ.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod ceremonialis proprietas in illo genere futuri: & ideo ad præfatas ceremonias significatae cœla sunt. Oblatio autem priminarum fuit in signum præteriti beneficii, ex quo erat debitum recognitionis causatur secundum dictamen rationis naturalis: & ideo in generali huiusmodi oblatio manet.

AD SECUNDUM dicendum, quod primicias offerebantur in veteri iure, non solum pp beneficium frumentorum terræ promissionis data a Deo: sed etiam pp beneficium fructuum terræ a Deo datum.

Vnde dicitur Deut. 26. Offero tibi primicias frugum terræ, quae dominus Deus dedit mihi: & hec secunda causa apud eos est communis. Potest etiam dici, quod licet ludæi specialis quodam beneficio terram promissionis conditum